

Tăcerea fulgilor

Bragagiu

Tăcerea fulgilor s-așterne
Pe liniștirea de zăpadă
Ca-n dalbul argintiu al iernii
O înstelare să se vadă.

Prin fulguirea fără margini
Trec siluietele neclare,
În rămășițe de imagini
Se naște-o clipă și dispare.

Necunoscuta-n ecuații
Ce-or rămânea nerezolvate
Pornește-o stare-n meditații
Despre sfârșit de libertate.

Pită-i în omăt natura
Și nici un glas nu o răsună,
Iar eu parcă-mi îmbrac armura
Din stele, vise și din Lună.

E tristă nașterea în friguri
Și să o apăr vreau cu milă
Ca dureroase cucuriguri
Să nu mă-ndoaie spre argilă.

Nașterea-n iesle-i umilită
De nașterile doar în spuse,
Moartea pe cruce i-i sfârșitul
Și-i strașnic că-nălțată sus e.

Pruncia este prea golașă,
Iar Pruncul este fără vină,
Însă-L aud - nu plânge-n fașă
Ci râde-n Viață și Lumină.

Și m-am simțit ca mag deodată
Cu veacurile de cunoașteri,
Cu-nțelepciunea-ngenuncheată
Spre-a se porni curat din nașteri.

S-asculte deșteptat Cuvântul
Ce-a proslăvit prin Sine Omul:
„Iubește Cerul și Pământul

Smerit și-ndurător ca pomul.

Căci timpu-n vreme se petrece

Nu te încătușa în plânsu-ți...

Te-oi apăra de lumea rece

Și, mai ales, de tine însuți!"

Victor Bragagiu